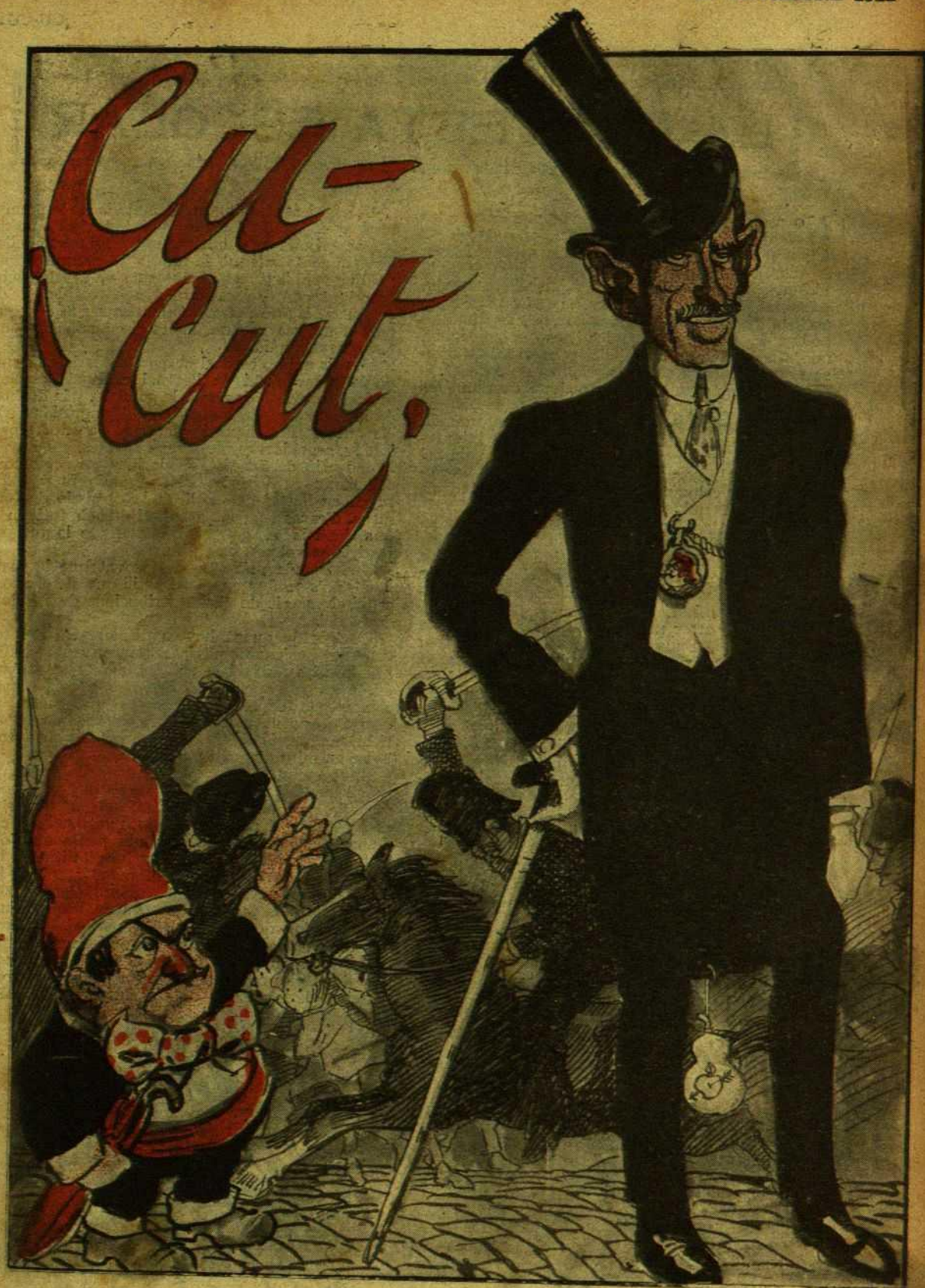

¡Cu-Cut!—¡Por el amor de Dios, señor Sancho, qué manera de tratar á los estudiantes! ¡Cómo se conoce que V. E. no ha estudiado nunca!

LA PROTESTA ESCOLAR

No som nosaltres d'aquells que tenen dues mides de judici, ni, per lo tant, dels qui aprecien els fets segons sigui d'aprop o de lluny que'ls afectin.

Així, quan nosaltres hem sigut víctimes de la violència, hem condemnat la violència y n'hem protestat fins al punt que'ns ha estat permès, y no hem, per lo tant, d'abonar, ara que les víctimes podien ser altres, per enemics nostres que siguin, que s'exercissin contra d'ells procediments agressius que la cultura repugna y la llei no consent.

Ha estat un gran be per Barcelona y un immens benefici pera l'bon nom de la classe escolar de la nostra ciutat que no hagi pogut ser consumada la forma de protesta que, segons se diu, intentaven els estudiants contra *El Progreso*, ab motiu del criminal y a la vegada estúpid article que s'ha publicat en les columnes del diari radical, infamant a la joventut universitària espanyola.

Una protesta digna y serena bastava als estudiants pera deixar garantida llur dignitat, perque quan les procacitats libelistiques arriben als extrems del escrit que'ns ocupa, elles mateixes se condemnén y deshonren a qui'ls hi dona aculliment o conformitat.

No hi ha potser precedents en els anys de la injúria escrita, d'una tan monstruosa infàmia com la que *El Progreso* ha tingut el cinisme d'estampar en les seves columnes, no sols per la evident injustícia del concepte del article en qüestió, sinó per la indecència de la seva forma, pel lèxich borderler de que està empedrat, per la repugnant fraseologia que s'hi usa, pel deliri rabiós que l'informa, fins a fer pensar que la ploma que tal cosa ha escrit devia obeir necessàriament a un cervell embogit per la propia perversitat.

En aquest concepte, una protesta violenta dels estudiants s'hauria explicat, sinó legítima, y en be dels propis escolars, ha valgut més que'ls poch reflexius esclats de llur indignació no hagin pogut manifestarse, mercès a la previsió—més o menys extremada y prudenta—de les autoritats, tant més satisfactoria quan ab ella han manifestat un lloable respecte al imperi del dret y de la rahó, que no havia pas sigut sempre norma de les que les havien precedides a Barcelona, en ocasions en que l'esperit de classe y la protesta colectiva rebassaven també dintre la nostra ciutat l'imperi de la llei.

Bo es, així mateix, que la majoria de la premsa local y de Madrid hagin manifestat en aquesta ocasió criteris entenimentats y hagin aconsellat als estudiants actius de seny y de circumspecció, perque semblant comportament—si es de debò desinteressat—declara també una rectificació de conducta, si's té present quina va ser la de bona part d'aquesta premsa en les circumstancies anteriorment aludides.

Mes els qui no tenen dret a protestar del mal que podia esdevenirshi de l'actual excitació escolar, ni dret tan sols a demanar la garantia y la defensa de la forsa armada contra possibles agresions, són els que un dia, invertit el paper que ara representen, organitzaven protestes violentes, assaltaven la redacció de *La Tralla*, glorificaven actes consemblants en manifestacions públiques y excitaven en lletres de motllo a la comissió de tota mena d'excessos, consagrant el dret de tothom a ferse justícia per les propies mans, o lo que per justícia se volgués entendre.

Una vegada més s'ha comprovat que la mala llei no's sembla en va y'l perill que ofereix concedir al esperit de classe atribucions de tribunal de justícia.

Després de quant havem dit, creyem del tot excusat consignar aquí la nostra protesta contra les injúries dirigides als estudiants espanyols desde les columnes de *El Progreso*, y més encara refutar els depressius conceptes que contra la nostra joventut universitària's verteixen en l'article en qüestió, si es que conceptes poden trobarse en mitg d'aquell pudrimener.

No preguntarem a l'autor d'aquella vilesa el mòvil que li va posar la ploma als dits pera consumarla, perque, com hem dit abans, tenim la plena seguretat de que's tracta d'un llastimós cas d'enagenació mental, però ¿quin podia ser l'objecte del diari radical al donar hospitalitat en les seves pàgines a semblant infàmia? ¿Es que les figures més vistes de la comunió lerrouista, la majoria dels radicals que ocupen llocs dintre del Municipi, de la Diputació Provincial y de la Cambra popular, no són sortits de les universitats espanyoles? ¿Es que gairebé la totalitat dels nostres homes de competència reconeguda—fins pels mateixos lerrouistes—en ciències o en humani-

tats, no s'han format en aquells centres docents superiors? Evidentment que sí y ben segur que'l diari den Lerroux, particularisant les afirmacions generals del indecentíssim article que patrocina, no s'atreveria a dir ni d'uns ni d'altres que són hermafrodites, invertits y fills de mala mare.

Però no basta que les autoritats donguin per acabada llur gestió ab les mides previsoras—més o menys extremades y prudentes, repetimho,—que han adoptat pera evitar que la justificada indignació dels estudiants prengui proporcions de conflicte d'ordre públich; cal que's dongui satisfacció a llur dignitat ofesa aplicant tot el rigor de la llei als autors y amparadors d'un delict que podria ser causa de que a Barcelona se registrés un dia de dol y s'hi reproduissin els luctuosos sucesos de Salamanca y d'Infiesto.

La denuncia de que ha estat objecte *El Progreso* permet esperar que's farà justicia seca, mal no sigui més que en nom de la decencia pública, que té perfecte dret a que no se l'afronti ab el llenguatge de les cases de prostitució, y en consideració, quan menys, a les lleys que existeixen penant la pornografia y els manaments a la moral pública.

—¿Que vol un 323?

—No, dónguin un 322, que devegades ve d'un punt.

Higiene d'hivern

Com que anem a entrà al desembre, crech no estarà per demés publicà'ls consells d'un sabí, que fa temps que es amich meu, sobre les regles d'higiene que s'han de seguir a l'hivern per evitar malalties y per guardarse del fret.

Seguint al peu de la lletra lo que aquí deixo establert (excepte en cas de que's morin), viuràn com Matusalim

I

Tant si ets pobre com si ets rich,
no faràs paper ridicol
usant a l'hivern, abrich.

II

Quant el vent de Llevant bufa
y tens por de pulmonia,
lo milló es passar el dia
ben apropet de l'estufa.

III

Els que's lleven demati
perque han d'anà a treballá,
si a cas no volen sentí
el fret que pel carrer fa,
lo millor que poden fer
es emprendre el viatge
en un cotxe de lloguer

o en qualsevol carruatge.

IV

Ja pots ben dir que t'enreda,
si un t'aconsella en plè hivern
que prenguis banys d'aigua freda.

V

A l'hivern procuraràs
menjar la sopa calenta,
sens posarhi gens de glas.

VI

Sobre tot, s'ha d'evitar
que't caigui del nas la gota,
perque't pot sortir molt car.
La gota es un mal dolent
que causa moltes molesties,
segons explica la gent.

VII

Cometrà una etzegallada,
tot qui a l'hivern usará
la camiseta reixada.

VIII

Si al matí pots ab el dit
sobre'l vidre dibuixar,
sense ni un minut dubtar
te n'entornarás al lit.

Així ho fa en Girona pobre,
y'l que es de salut n'hi sobra.

IX

Els canbis massa sobtats
no són bons per la salut,
donchs són molts els costipats
que dels canbis han vingut.

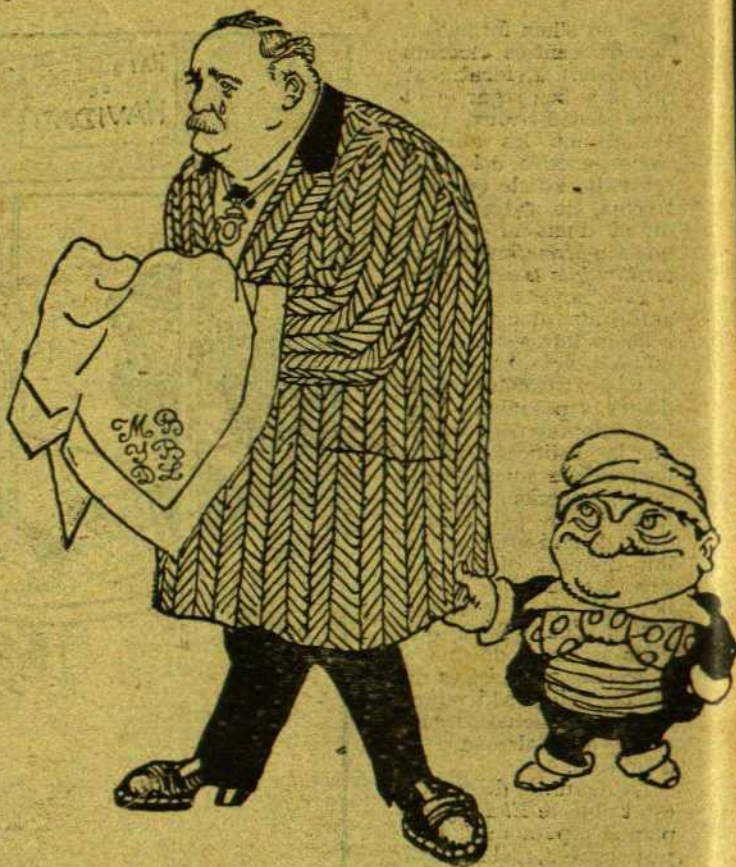
Però hi há canbis, no obstant,
obligats de tant en tant:
pots canviar de samarreta
y fins canviar la pesseta
si de cas ets viatjant
y't mareges navegant.

X

Als que juguen a la Borsa
els recomanem pels pens
les sabates de simolsa.
Ademés, els hi diré
que, si no hi juguen, també.

XI

Finalment, puch dir clà y nèt
que lo que hi há de millor
per combatre ben be'l fret
es que vingui la calor.

EN BATLLES EN EL CONFLICTE DEL CLÍNICH

—Ya no me respetan, ya no me hacen caso!
—Y qué vol que'l respectin, si fins ha estat governador vosté.

Una parella cullidora

—Escombrant el carrer, com sempre, joy, se-
nyor Miquel?

—Donchs ¿què s'hi farà, senyora Llúcia?

—Es allò que diuen: ¿quin remey queda?

La senyora Llúcia tirava cap a Sant Jaume, tot pensant: «El senyor Miquel ja de bon dematí pre-
gunta què s'hi farà». En tant que'l senyor Miquel,
per la seva banda, rumiava: «Si ja a primera hora
la senyora Llúcia troba que no queda remey,
¿què farà quan siguem al vespre?»

L'escena's repetia diàriament... «Bon dia, senyor
Miquel...» «Deu me la quart, senyora Llúcia...» «Es-
combrant joy?...» «¿Què s'hi ha de fer?...» «¿Quin
remey queda?»

Encara que, ben mirat, la senyora Llúcia, si
hagués anat per ella, prou que ho sabia lo que s'hi
havia de fer, sinó que no ho deya, y tampoch deya'l
senyor Miquel el remey que hi havia, ab tot y serli
preguntat cada dematí per la senyora Llúcia.

..

La senyora Llúcia era viuda y el senyor Miquel

solter... No somriguis lector, que la malícia es mala
cosa, y prou n'hi há ab que maliciés la gent del
barri. Perque, com pots suposar, corrien moltes
dites respecte a les bones amistats que's demo-
straven l'adroguer y la propietaria de la casa. Y
el que no deya del senyor Miquel que feya l'amor
a la senyora Llúcia per l'egoisme d'esdevenir pro-
pietari, deya encara quelcom pitjor. Afortuna-
dament els dos interessats tenien la consciencia ben
tranquilla y quan arribava a les orelles del senyor
Miquel la nova d'alguna calumniosa murmuració
solia replicar imperturbable, ab aquella bonhomia
que respirava tot ell.

—Una cosa o altra ha de dir la gent... ¿Què
s'hi farà?

Y quan la sabedora de la xafarderia era la
senyora Llúcia, eixia desseguit dels seus llavis una
frase pariona a la del senyor Miquel:

—La gent es feta aixís. ¿Quin remey queda?

La cosa ja feya anys que durava. Quan va co-
mensar, encara la senyora Llúcia era una dona allò
que se'n diu guapassa y el senyor Miquel, que era un
home a la flor de l'edat, s'hi hauria unit en sant

matrimoni per mica que les circumstancies hi haguessin ajudat quelcom. El mal era que, entre les tals circumstancies, mancava la principal, o sigui la gosadia. Perquè el senyor Miquel era un home capàs de qualsevol cosa, fora de dir amotetes. Y tampoch era del cas que la senyora Lluïcia se li declarés. Y ab tot, més d'una y més de dues vegades la bona senyora havia estat temptada de ferho y àdhuch li havia tirat qualque entretoch d'aquells que no donen lloch a dubte.

Però, quan s'es apocat s'es apocat, ¿què s'hi farà? que hauria dit el senyor Miquel. A lo qual hauria replicat segurament la senyora Lluïcia: «Rès ¿quin remey queda?»

**

Mentres la senyora Lluïcia y el senyor Miquel deixaven passar els anys, la minyona d'ella y el dependent d'ell l'aprofitaven en un festeig dels més intensos. La llàstima era que tampoch s'arribaven a casar. Es lo que ell deya:

—Si jo tingués quartos pera posar botiga...

A lo qual objectava la minyona:

—Per això lo que'ns convé es no casarnos fins que la mestressa s'hagi mort y jo li hagi heretat lo que'm té promès.

—Es prou empipador trobarse aixís.

—¿Què s'hi farà?

—Sí, sí, ja ho veig... ¿Quin remey queda?

Y veusquí com, ja abans de morir el senyor Miquel y la senyora Lluïcia, havien comensat a llegir quelcom al servey.

Un dia, emperò, al preguntar la criada de la senyora Lluïcia «què s'hi faria», el dependent del senyor Miquel ja no va afegir el consabut «quin remey queda», sinó que, enduentsela cap a un recó de la botiga, li va descapdellar en veu baixa tot un plan per eixir aviat ab la seva. Però ni l'un ni l'altre comptaven ab que, desde darrera un prestatge, el senyor Miquel podia escoltar tota la conversa.

—Creume—deya el dependent:—tú fas l'amor al senyor Miquel y t'hi cases; jo faig l'amor a la senyora Lluïcia y m'hi caso. Abans de l'any se mor el senyor Miquel y tú ets mestressa de l'adrogueria; se mor la senyora Lluïcia y jo soch propietari de la casa. Y aleshores ens casem.

—No està mal pensat.

—Veuràs ¿quin remey queda?

—Es allò que diem: ¿què s'hi farà?

**

Y prou que hi va haver remey; y prou que van saber què ferhi el senyor Miquel y la senyora Lluïcia: primer, despatxar ell al dependent y ella la minyona; després, anar a trobar al senyor rector de la parroquia; acabat, ferse tirar trona mall, casarse y escoltar el mateix dia del casori uns esquellots d'aquells que formen època y que àdhuch fan parlar els diaris queixantse de que quin permesos per l'autoritat.

Ara son felissos el senyor Miquel y la senyora Lluïcia. No més els amarga com un corcò el considerar que ni tenen familia... ni'n tindran may.

—Y pensar—sol dir la senyora Lluïcia—que si haguessis parlat abans, ara potsen tindriem algun angelet que'ns endolcis la existencia.

—¿Què s'hi farà?—pregunta el senyor Miquel.

A lo que replica ella:

—Es allò; ¿quin remey queda?

Però, segons he sentit dir, sembla que ja ho co-

mensen a saber lo que s'hi farà. Y un dia d'aquets, aniràn a la Maternitat, a veure si posen remey a la seva solitud de dos en companyia, que deya en Campoamor.

Ab lo qual se demostra que tot té remey, si un ho rumia be.

UN SERVIDOR

Reflexions d'un ignorant

LA PEGA DE LA GENT

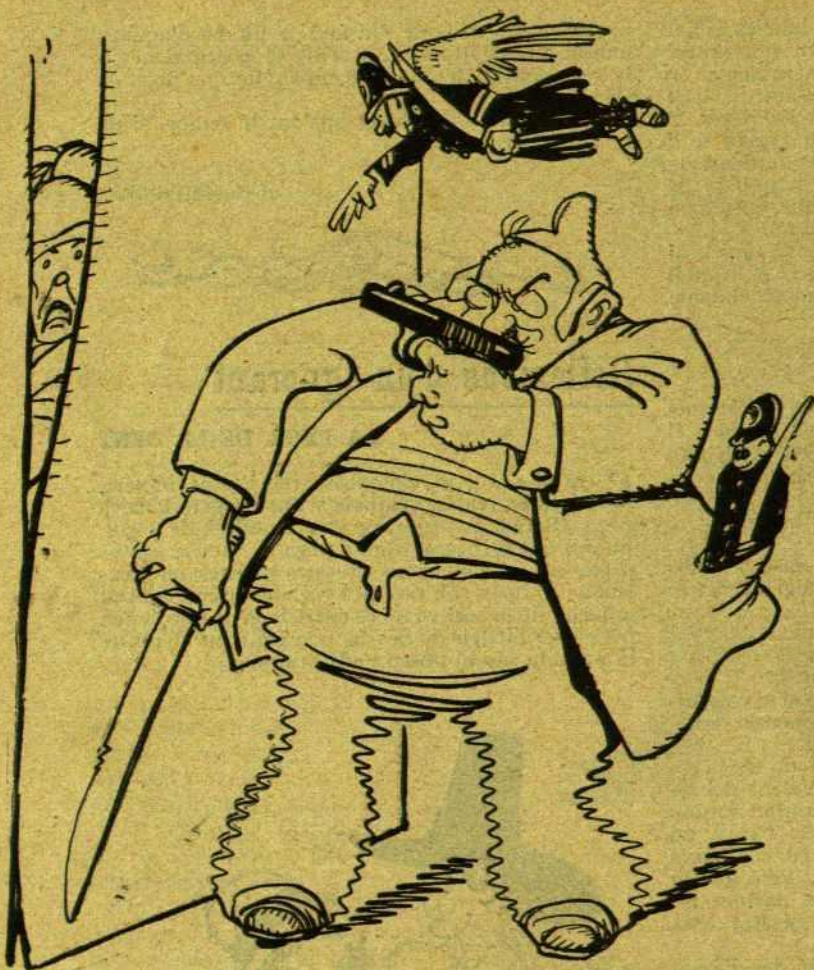
COM si a la gent els sabés greu l'estar de sòrt, tothom realsa, exhibeix y fins exagera la seva pega. «Estich de pega», «jo sempre estich de pega», «mirèn que es pega», «quina pega la meua», «ja es pega», són exclamacions aquestes y altres, que sentim a cada pas; són rares les vegades en que sentim a parlar de la sòrt, si no es entre la gent que venen pel carrer bitllets de la rifa, o la gent que abans de la paraula *sòrt* hi posen l'adjectiu *mala*.

—¿Ja sabs que no soch al *Journal*? ara soch al *Figaró*.

—Ah! Es molt bon diari.

—No; si no vuy dir el *Figaró* de París, sinó el d'aprop de la Garriga.

LA RECLAMACIÓ DELS ESTUDIANTS

—Però ¿per què ns ataca aixís, senyor Lerroux, si vostè es un estudiant com nosaltres?
—No, senyors, no; jo vuy aprovar la carrera d'advocat, es cert, però sense estudiar.

Es que, com dèiem en les reflexions del l'altre dia, es condició humana el no estar content de la propria sort, y en molts casos lo qu'en diem pega no es tal pega, sinó un resultat arribat a conseqüència de la nostra conducta. Per exemple: un home arriba tart al teatre y no pot veure un primer acte que li havien recomanat per ser el millor de la comedia; aquell home, que si no veu el susdit primer acte es senzillament perque s'ha entretingut a fóra: lo primer que se li acut es atribuirho a la pega que'l persegueix; un altre home de fóra, té una colla de diligències que fer a Barcelona y les vol fer totes en les poques hores que hi hà de l'arribada a la sortida del tren; va a la primera casa, y l'interessat no hi es: primera pega; l'espera una estona, y al veure que no ve, se'n va a fer la segona diligència; en el còm va y còm ve, hi passa ja un quart d'hora; y es clar, quan va a la tercera casa, ja ha passat l'hora de visita; fa altres diligències, y arriba'l vespre; s'acosta l'hora de marxar, però el nostre home, refiat, encara que durant el dia s'hagi repetit cent vegades que està de pega, pensa que encara pot fer una altra visita, y arriba a l'estació quan encara el tren es a l'andén, però quan

ja la porta n'es tanca-da; ¡mirèu que es pega! exclama, y conven-sut de que de tot ne té la culpa la pega que'l persegueix, se'n ha d'anar a dormir a la fonda.

Quan un arriba a una casa y lt diuen que'l que vol veure, en aquell precis moment se'n acaba d'anar, també acostuma a atribuirho a la pega, quan es senzillament que ha fet tart.

Per altra part, també es cert que n'hi hà de gent que està de pega, però són els menys. Jo sé d'un senyor, sempitern jugador de la rifa, sense guanyar may, que'n va treure una de grosseta l'endemà d'haverse mort; un altre rifer abonat a un número fixo que no treya may, va tenir la pega de que'l número sortís premiat la primera vegada que no'l va voler.

Un dia vaig trobar al carril una senyora viuda que no corrent be ab el seu marit, se'n va separar y als vuit dies se va quedar viu-da; la bona dòna s'estirava'ls cabells y no de desespero, sinó de la seva pega; tant que s'havia resistit a separarsen, y a l'últim va tenir de donar l'espectacle, quan ab vuit dies més la separació no hauria estat gens escandalosa.

En fi, n'hi hà alguns de casos de pega dignes de consideració, però no tants com vol la gent; y entre aquets pochis ne sé un realment de tota gravetat; me van contar que hi hà un conductor del funicular del Tibidabo que viu a la porteria d'una torre de la Bonanova, y té la pega de que quan acaba'l servey a la nit, el cotxe del funicular el deixa sempre a dalt del Tibidabo y no té altre remey que baixar la montanya a peu. Vetaquí que's passa tot el dia pujant y baixant a cavall, sense necessitat, y quan realment ho necessita, allavors ha d'anar a peu.

¡Això sí que es pega!

Un alcalde aprofitat

o un marquès que no bada tant com sembla

A la Diputació se queixen perque l'Alcalde no acaba may de posar el páguese al contingent provincial.

La Diputació reclama cada dia els diners, però l'Alcalde no's mou. Y quan li diuen que s'ha de cumplir ab la Diputació, ell se limita a respondre:

—*Ya veremos, ya veremos.*

El taf: ner que tenim a cà la Ciutat vinga esperar per veure en què consistiria aquet *veremos*.

Y a copia d'esperar, tot tafanejant, ne va saber una d'aquelles que sorprendrien a tothom si no's tractés del més frescales de tots els marquesos y del més desaprensiu de tots els alcaldes.

El marquès de Marianao, ben al revés de jo, posseeix multitud de cases. Deu les hi conservi, perquè si li sobren cases... tot ve compensat en aquet món.

Una d'aquestes cases de propietat del marquès, resulta ser aquella que la Diputació hi té instalada la Escola de Comers, per la qual paga de lloguer al de Marianao 8.000 pessetes bitllo-bitllo.

Però'l marquès té's seus gastos. Ara mateix ha gastat més de tres pessetes ab les iluminacions en honor de l'Infanta, y això que l'aixeta del comptador era lo més inclinada possible.

Tenint tants gastos, es cosa sabuda que s'ha de compensar ab els ingressos. Y'l marquès no ha trobat millor medi que'l d'aumentar de cop y volta el lloguer de la casa que li té arrendada la Diputació pera Escola de Comers. Aixís, donchs, en lloch de fer el rebut (el mateix marquès els extén) de 8.000 pessetes, el va fer de 10.000.

Vetaquí la cosa arreglada.

Però, per desgracia (desgracia per ell), a la Diputació no baden. Recordis que allí no més hi hà quatre lerrouxistes justos y comptats.

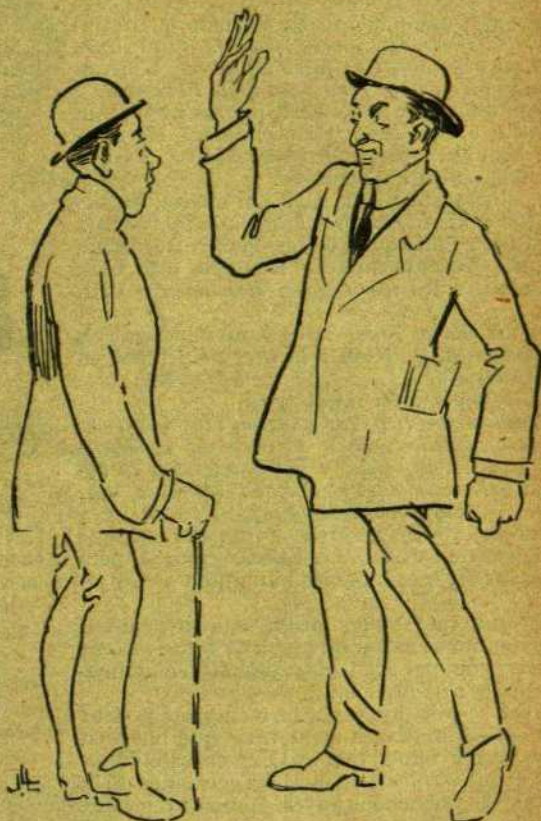
Com que no's bada, la Diputació s'ha negat a pagar l'aument.

—Ah est?—va dir l'Alcalde-proprietari.—Donchs ara no'ls hi posaré el *pague* al contingent provincial, fins que'm paguin les 10.000 pessetes.

Y aixís està la cosa.

Ara que vagin dient que l'Alcalde bada... segons perque.

TAFANER

—Però, si ataquem a *El Progreso*, ens dirán reaccionaris.
—Home, no veus que's tracia d'un *Progreso* de fa quatre o cinch dies; d'un *Progreso* atrassat, com si diguéssim?

Desde París "s'enciende"

(Del nostre corresponsal molt particular)

«L'argent fait tout. —Est-ce vrai?» —Don Pepe, reb.
—*Francofobia.* —Un Simón de l'oncle. —Cullerada a Cullera. —Final.

En Camille Pelletan, quan escriu, cobra un tant per article. Es molt natural, donchs, que l'home busqui *assumptes*, perque cada assumpte li proporciona una quantitat més o menys important. *L'argent fait tout.*

L'assumpte que aquet cop ha donat motiu de fer un article a M. Pelletan en les planes de *La Dépêche*, versa sobre'ls torments (?) de Valencia. *Voyons.*

Explica en Pelletan que als acusats de Cullera se'ls hi han ficat canyetes dintre de les ungles a fi de ferlos confessar el seu delict. Això ho diu *La Dépêche* el dia 12 d'aquet mes, es a dir, quan en

Canalejas ja havia fet (o devia fer) circular per tot el món, el dictamen dels facultatius negant en absolut que s'hagués torturat als processats de Cullera.

De moment, diu que no s'ho va creure, encara que a Espanya nous avons appris, par l'assassinat de Ferrer, combien le sanglant génie de l'Inquisition y hantait encore certains cerveaux gouvernementaux.

No s'ho creya, però va trobar un amich espanyol y li va preguntar

—*Est-ce vrai? Est-ce possible?*

Es clar, l'amich espanyol li contestà:

—*C'est plus que possible, c'est certain. Les députés de Valence, les correspondants des journaux républicains attestent unanimement le fait.*

Y naturalment, com que ho diuen els diputats de Valencia y els corresponsals republicans, es qüestió de creureho desseguida. La formal rectificació publicada per tot arreu no té cap valor: *je m'en fiche!*

La qüestió era assumpte pera fer un article.

En Canalejas no'n surt pas gaire ben parat, perque en Pelletan li tira en cara les seves *veleidades* socialistes, republicanes y fins anarquistes.

El resultat que's despren de tot això dels torments de Cullera, segons aquet senyor, es que la situació d'Espanya es dificilissima, per quin motiu, el govern procura alsar una campanya d'odis contra Fransa. *On n'y voit que du bleu.* D'aquesta manera de rahonar, aquí'n diem tocar el violón.

Però més val encara això que no pas fer el posat de Simón de l'oncle que fa M. Pelletan quan diu: *«Nous laissons les autres peuples faire leurs affaires; il nous suffit de faire les nôtres. C'est un témoignage qu'on nous rend dans toute l'Europe»*.

Això ja estaria bé si fos cert, perquè prou feina té cada hu a casa seva y especialment els francesos a Fransa.... preparant la revanche a copla le fer concessions a Alemanya.

Però, desgraciadament, no's pot creure. Recordem la grrra manifestació anàrquich-automovilista que's va fer a París quan lo den Ferrer. Recordem a vinguda de tants diputats francesos a la Casa del Pueblo y a les meriendas fraternales de Vall-arca.

Y ara mareix en lo de Cullera ¿no han sigut els francesos, ab M. Pelletan a la tête, els primers en icarhi cullerada?

El final no pot ésser més tètich:

«La malheureuse Espagne, chez qui tant de germes de grandeur intellectuelle et de richesse matérielle ont été, hélas! étouffés depuis des siècles par la domination écrasante de l'Eglise, est retombée sous les griffes du pouvoir clérical».

¡Estem perduts! Ens caldrà fer com a Fransa que han lliurat de les griffes del poder clerical pera aure, hélas! en les grapes de l'anarquia y del sa-otage.

Acuirassats que volen misteriosament; canons ue esclaten no se sab com; plans de fortificacions ue's fonen com per art d'encantament; comunicacions tallades s'ignora com...

Però tot se pot donar per ben empleat podent ir que aquets mateixos gendarmes que busquen sboteurs, varen tenir l'honor d'expulsar dels hospitals y de les escoles de nenes, les germanes de la aritat que les poblacions veyen marxar no podent ontenir les llàgrimes.

Y ja que, contra la meua costum, he acabat per osarme serio, deïxeume confessar que, efectivamente, la griffe de la religió ens priva d'ostentar llista de faits divers que ostenten cada dia els iaris francesos: suicidis, divorcis, drames de l'al-cohol, corrupció de menors, traite de blanches, apa-

ches, crims, atentats anarquistes, tota la corrupció y'l rebaixament d'un poble, que tot avensant cap a la via del progrés, troba encara alguns moments perduts pera anar a civilisar el Marroch y... l'Es-panya.

Rira bien qui rira le dernier.

TARTARÍN

El Pobre Català anirà fent la viu-viu, de lo qual ens en alegrem profundament, gracies als esforços d'algu, que no es precisament demòcrata professional.

Es clar que la situació es tan apurada que s'han tingut d'utilisar tota mena de medis. El de cobrar als suscriptors un mes a l'avensada ha sigut, segons ens comunica un d'ells, un d'aquets medis.

En plè novembre se cobrava el mes de desembre.

En alguna cosa s'ha de conèixer que són avensats.

Per lo demés, segons assegura un cobrador, El Pobre Català es tan solvent, que ell, el cobrador, no ha tingut inconvenient en avensar (sempre avensats) una cinquantena de duros a l'administració.

Sempre n'hi hà per anar tirant.

EN Lluhi es un gran estratègich; molt més estratègich que orador y, sobre tot, que escriptor.

Ara ¡flaquezes humanes! vol una tinencia pera ell tot sol.

Si esperés modestament que's companys de Consistori el designessin, ningú's recordaria d'ell, aixís es que l'home s'ha dit:

—Aquí s'ha d'usar de molta estrategia.

Y s'ha fet un plan de batalla que deixaria admirat al mateix Napoleón (no el fotògraf).

A ies dretes els hi ha fet saber, d'una manera indirecta, que si no li donaven una tinencia (¡doneu!) els nacionalistes votarien ab els lerrouxistes.

Ja té, donchs, als regionalistes y als dretistes, obligats a ferlo tinent.

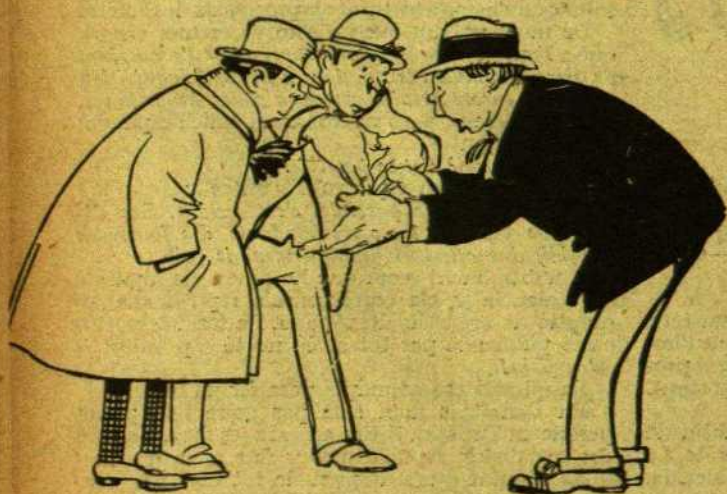
Ara faltaven els lerrouxistes.

Com que aquests són del morro fort, l'estrategia havia de pendre altres camins.

A n'aquests els hi ha fet saber, no sé si directa o indirectament, que la seva opinió es de que's lerrouxistes tinguin les principals tinencies.

En Lluhi no es molt ambiciós. Ab les engrunes dels lerrouxistes ne té prou.

Per això els hi cedeix generosamente el tall.

—Diu que n'hi hà vintisis d'agafats?

—Tants redactors hi hà a El Progreso?

—No; si els agafats són... estudiants.

—M'he trobat ai mitg de la bullanga y m'han fet un ull de vellut.
—Mira, donchs jo, justament avuy, me'n he fet fer un abrich de vellut.
—¡Aixó encara'm cou més!

LA Comissió de Foment s'ocupava l'altre dia del cambi de noms de la barriada de Les Corts. Tots els canvis varen acceptarse menys el que proposava posar el nom de carrer de l'Immaculada a una de les vies de l'esmentada barriada.

En Vinaixa y en Callén, ab un ardor guerrier que feya partir de riure, varen oposarse a que prosperés semblant proposició.

¡Que vinguin ara a dir que'ls radicals no's preocupen del benestar de Barcelona!

EN Vinaixa s'oposava de ferm a que en Morera fos nomenat subdirector de l'Escola Municipal de Música, perquè, segons ell, en Morera ha vingut a ressucitar *Els Segadors*.

Suposant que aixís fos, rahó de més pera que Barcelona'l premiés.

En Vinaixa, com més panxa posa, més tonteries diu.

Però a qui ha de culpar es a n'en Canalejas. Entré ell y en Portela, aviat tindrem el gust de treure de la Casa Gran als que l'han convertida en menjadora.

Y el cant d'*Els Segadors* es un mal símoma pels Vinaixes y Companyia.

Per això li fan tanta por. ¡Com que li recorda'ls temps en que no podia pagar el gas!

¡No te tires, Portela!

L'escena a la Rambla en l'hora de més concurrència.

Un grupu d'entusiastes estudiants baixen en direcció a la redacció d'*El Progreso* pera protestar d'un indecentíssim article publicat en el diari lerrouxista y que ofén la dignitat no sols dels nostres estudiants, sinó de totes les persones de gent.

De sobte, un escamot de policies a cavall puja al mitg del passeig, y sense dir ni una paraula, sense invitar als estudiants a que's disolguessin, sense ni un toh d'atenció que advertís a les persones agenes a la manifestació, entre les quals hi havien les senyores que en aquella hora llueixen la nostra Rambla, els policies, sabre en mà, com si's tractés de la *toma del Gurugú*, les embrenen a cops de sabre, fent botar els cavalls entre la multitud y pegant a tort y a dret, sense mirarshi gens.

Com a homes y com a barcelonins protestem de semblant procediment.

En Portela pot estar satisfet.

ELS SUCCESOS DEL CLÍNICH

—¿Què passa?

—Que la policia dispara contra l'Hospital y no's podem defensar.

—¡Receptè!

Donant excuses l'endemà, y dient als periodistes que castigarà als agents per haverse propassat, queda tan tranquil... fins que'ls agents hi tornen.

Els estudiants que, d'una manera correcta, han fet arribar al Govern Civil les seves justíssimes queixes, no s'expliquen com el governador pot autorisar que se'ls tracti pitjor que als trinxeraires.

La explicació es clara. Si els estudiants se proposessin atacar les redaccions dels diaris catalans, la policia no'ls destorbaria gens.

¡Però atrevir-se contra *El Progreso*! ¡Fer por a l'*Emilianol*! ¡Provocar un altre desmay al héroe del Juliol!

¡Això en Portela no ho pot tolerar de cap manera!

QUINA cosa més estranya. ¡En Canalejas ha parlat! Que hagi parlat en Canalejas no es precisament lo estrany, sinó el fet de que'ls venedors de diaris ho pregonessin pels carrers com una gran novetat.

Anem a dir que, aquesta vegada, lo que ha dit es suculent, a causa, pot ser, d'haver parlat després d'un bon àpat.

En aquest àpat hi varen assistir tots els personatges liberals, menys els moretistes.

Els madrilenys, amichs de fer xistos neules, varen dir:

—[Moret no estava, pero no faltó *Moret Chandon!*
¡Brrrrr!

Se veu que això d'Europa preocupa més quan s'està a baix que quan s'està a dalt.

En Canalejas s'alsà:

—*Venimos á hacer una obra que conseguimos realizar en parte.*

¿Se n'han adonat vostès?
Donchs, jo tampoch.

«He de dir, para que se entere Europa, que cuando se derramaba la sangre de nuestros soldados en Africa, por mantener incólume el honor de España, se respondía con una revolución infame, disfrazada con la careta hipócrita de una huelga general».

Això ja es vell. En Maura ho té dit ab les mateixes paraules.

Però era pel Juliol.

Y va ser aleshores que *Don Pepe* va respondre: *A los máusers se contesta con la dinamita.*

«He de declarar que el Gobierno agradece el concurso de los conservadores para el restablecimiento del orden social».

En idèntiques circumstàncies, no ho varen poder dir aixís els conservadors dels lliberals. Tot lo contrari.

«Los revolucionarios siembran en el extranjero odios para España.
Allá ellos con su patriotismo».

A *Don Pepe* li consta. Com li consta que no tots els que «siembran odios en el extranjero» sien revolucionaris.

En certa època, no faltaven entre ells polítics espavilats que volien, a costa de tot, el poder que tants mals de cap ara dona.

«No abro ahora las Cortes porque necesito una tregua para acabar con la campaña inicua que se ha emprendido contra nosotros».

L'experiència es una bona mare. *Don Pepe* sab lo que li va costar a n'en Maura l'haver volgut fer el demòcrata, governant ab la representació popular en lo més fort de la «campanya inicua que se li estava fent».

Sempre són els hereu de les llibertats constitucionals els que'n prescindeixen, perquè fan nosa pera viure tranquil·lament.

«Los partidos republicanos y socialistas son legítimos, pero si se hacen revolucionarios los haremos desaparecer. (Sensación)».

¿Què diràn a Europa? Aquesta bona senyora que va saludar l'adveniment den Canalejas al poder com l'aurora de la llibertat.

Resum: Pera dir tot això, en Canalejas no havia de fer més que agafar un discurs den Maura, expurgarlo de tot lo que tingué de massa lliberal, accentuarlo ab notes més conservadores, y pronunciarlo.

Be es veritat que per arribar a n'aquet resultat no calia que en Maura abandonés el poder.

Però aleshores s'hauria produït una *hecatombe nacional*.
¿Quina?

Que en Canalejas no hauria arribat may a ser president del Consell de Ministres.

Un capatàs de brigades va anarsen a América per fer fortuna, com si no fos una fortuna ser capatàs municipal. Al cap de quatre mesos, va trobar que això d'Amèrica es molt inferior a Xauxa y va tornar.

A Xauxa, ay, a Barcelona, va trobar encara el seu lloch disponible, gracies a les seves amistats polítiques, y tornà a fer de capatàs.

—Ja ho veus, noy; està vist que no volen que estudiem més que *dret civil*.

L'EMILIANO PARAPETAT DINTRE EL PROGRESO

—¿Ca... ca... ca... ja són fóra?

Però s'es demòcrata o no s'es demòcrata. S'es amic del obrer o no s'es amic del obrer. El tal capatàs, que es veu que es un home capatàs de tot, ara reclama'ls jornals de tot el temps que va rondar per Amèrica.

No sabem lo que hi dirà l'Ajuntament, però, per lo que podés ser, que procuri el capatàs no passar de fi d'any, perquè aleshores si que sabrem lo que hi diria l'Ajuntament.

TRACTANT en el si de la Comissió d'Hisenda del assumpte de reivindicació d'uns terrenys situats entre'ls carrers de Indústria y Pujadas, el senyor Lluhi presentà una proposició que sembla que hauria pogut resoldre la qüestió en benefici de l'Ajuntament.

En lloch d'atendre aquesta proposició, els llerrouxistes de la Comissió d'Hisenda varen acordar comensar un plet.

Tothom s'extranyava del interès que tenien els llerrouxistes en posar plets, quan de sobte, en la sessió del dijous assat, va presentarse una proposició firmada pels senyors fir, Ulled y Figueras demanant que's designi al lletrat senyor Dessy y Martos pera que representi y defensi l'Ajuntament en el plet dels terrenys del carrer de Pujadas.

Ahora lo comprendo todo!

En Dessy es aquell ex-magatzemista de Música del Passeig de Gracia y ex-candidat a diputat lerrouxista de Grannollers, que no anantli be la música ni l'elecció, va obrir bufet.

No li faltaven més que clients, però, en cambi, tenia bons amichs en l'Ajuntament.

Y aixís s'explica'l perquè la Comissió d'Hisenda no volgué acceptar una solució beneficosa pera l'Ajuntament.

Ab aquella solució no hi hauria hagut plet, y sense plet el lerrouxista Dessy no tenia feina.

ELS puch ben assegurar que a la Missa tardana de l'Orfeó Català, hi havia tanta gent diumenge com a la de quarts d'una de Sant Francisco. Abans això no més se feya per Nadal; ara de Misses a mitja nit ne pot sentir qui vol al Palau de la Música Catalana, y veig que, al pas que anem, fins a la Casa del Pueblo posaran capella a fi d'evitar que algún dels seus ex-concellers concorri a la dels reaccionaris.

Ja saben que jo m'hi he donat del tot, m'han de pendre com soch, y si temps enrera duptava entre anarquista o carlí, desde que he sentit la Missa den Bach, m'he tornat baquista, tant si fa reaccionari com no.

Perque, cavallers, d'aquella Missa no n'heu qui vol, s'ha de tenir certa mesura al cap pera pendren quantitat y si s'hi arriba a trobarhi el tast, tot agrada, fins l'escorxa. Kyrie, Credo, Sanctus, Benedictus, en fi, tota la doctrina n'es bona d'aquella Missa y tot m'agrada.

Ademés, m'agrada la Lloró porque ho fa be, porque es noya, es soltera y no hi tindrà res que dir ningú de que'm puga agradar; tocant a la Dachs, ja es altra cosa: per aquet costat forsosament m'ha de agradar a mitges; tot per la veu, pel demés, es casada y no val a dir res; encara finch una cama bona. Den Navarro m'agrada la seva vibratoria vocal y fins m'inclino davant la persuasiva dicció den Bosch, però, si'l tracten, digninli que no's rosegui el bigoti, que'l pel al ventrell més aviat li farà mal que be.

En Schweitzer m'agrada molt més com organista que com a doctor, y en Massia, tant per la llargada del seu violi com per l'abundó de cabells que criden a la pinta, igual que les meves butxaques els diners. M'agrada en Vives pianista, en Geroni del oboe, en Rovira trompetista, el trío de les tres barbes Comella, Pujol y Salvat que ab la Werle sumen els quatre cartabons que han sostingut el pés de la millonada de notes que han suportat aquets dies, y per fi, com compendran, no pot fallar l'agrado principal endressat al suprem Millet per l'aixam de colls que haurà mullat ab sanch y aigua.

Ara, si jo tingués a mà la fè de baptisme dels

homes, noys y noyes, aixís com dels professors que han intervingut en aquest immens sorollàs, els anotaria a tots pera perpetuarlos en les planes de ¡CU-CUT! Als incògnits, una apretada ferma, a les incògnites un petó...; no s'assustin, es platònich y a distància, però m'alegraria que'l rebessin ab bona cara.

De la Missa de Bach m'ha agradat tot, y igual que ell entono el Gloria, gloria per l'Orfeó Català que s'ha ben guanyat el cel passant per aquet purgatori.

XIM-XIM

Un cas desesperat

A Sans tenen una epidemia en forma de mestre d'estudi, que fa la mar de víctimes. En fa de dues menes: mata als deixebles de fàstich y als veïns de Sans de riure.

A Sant Boy no saben lo que's perden. Un mestre aixís els hi faria gran honor.

El tal mestre ho es de la Fraternidad Republicana de Sans. Es un tipo que ja'ns ha fet riure altres vegades, una d'elles, recordo, ab un himne a la revolució o a la República.

Ara, en vista de que'l senyor Homer va fer *L'Iliada* y de que en Virgili havia fet *L'Eneida*, ell, per no ser menys, ha volgut fer *La Remoriade*, animal estrany que no coneixiem fins ara, però que, interpretant el text del poema (que ja es interpretar!), creyem entendre que's tracta de cosa referent a rêmora.

Si, si; no s'impacientin; aquí va un bossí d'aquet text:

LA REMORIÁDE

Oh sois rêmoras famélicas,
Como inmundas arpias,
Pululáis en las orgias,
Y también en fiestas bélicas.

Yo os aplastaré en porfía,
Como un titán asmodeo,
Al más valiente y más neo,
En tu caverna sombría.

Cual venenosa serpiente,
Sólo sirves para obstáculo,
Mas no irás al pináculo,
Por sabandija indecente.

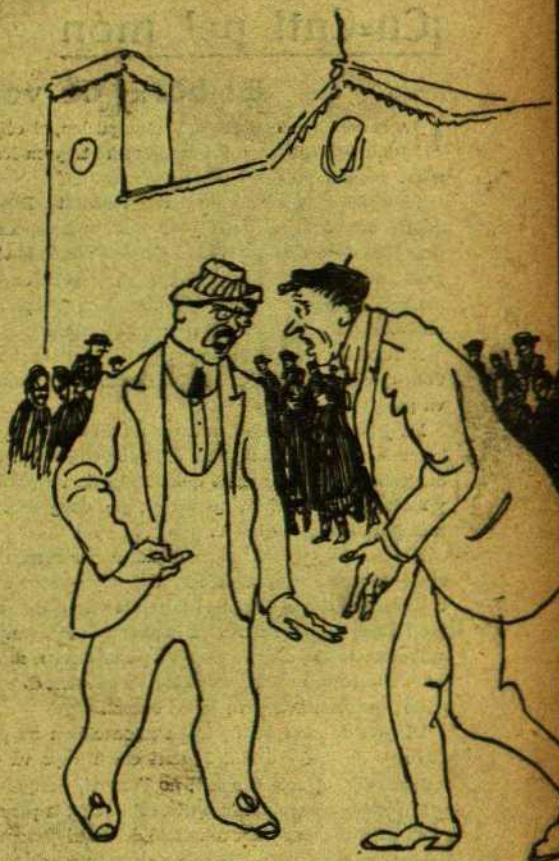
Si eres viscoso tentáculo
Amiga de los dragones,
Que ruges con los leones,
Al cogerte con tenáculo.

En charcos te bebes el agua,
Llenos de podrido barro,
No sabes leer el naharro,
Mientras canto en la piragua.

No adorarás nunca el lábaro,
De la santa libertad,
Ni tendrás la honestidad,
De cualquier sargento bávaro.

Como un corsario mochuero,
Perseguida con afán,
Tus glorias no cantarán,
Las diosas del Paralelo.

Subirás al Gurugú,

—Es que no es sols a una classe que ha insultat *El Progreso*, sinó a més de vint classes: a totes les de la Universitat.

En busca de vana gloria,
Mas no sabrás de memoria
La historia de C. Cantú.

Como sofisticado pirata,
Dedicado al merodeo,
Te enviarán sin rodeo,
Hacia el Río de la Plata.

Con un sutil microscopio,
Ya que eres tan pequeña,
Como una pulga rifeña,
Te buscará don Procopio.

Tu fin seráregonado,
De todo el mundo el confin,
Megará tu nombre al Rhin,
Y a los jardines del prado.

Y para acabar tu desdicha,
Sólo tengo que decir,
Que vale más no escribir,
Y dejarte como ficha.

E. ROMANAS

Aquet tal Romanas, segons diuen, se diu Sanromán. Tot això que ha escrit ho donem per ben escrit, però lo que no li perdonarem may es la terrible amensassa que pesa sobre'ls nostres caps.

¡La Remoriade tindrà segona part!
Aleshores sí: tots morts sense remey.

UN NOY DE SANS

¡Cu=Cut! pel món

El butxí de vocació

HA mort, ara de poch, a Kuinergarden, el cèlebre butxi John Whit. D'un diari americà ne treiem les següents notes biogràfiques, altament curioeses.

John Whit va néixer de pares acabalats. Desde la més tendre infantesa, el petit John demostrà especial vocació pera l'art de penjar al pròxim. La seva mamà havia de comprarli una nina cada dia, la que, indefectiblement, moria penjada l'endemà. El petit John, mateix se feya la força ab un bastó del seu papà, lligat en una cadira.

A dotze anys va penjar un noy de debò ab bastanta trassa. Com que la víctima era'l fill del jardiner de casa seva, no va passar res.

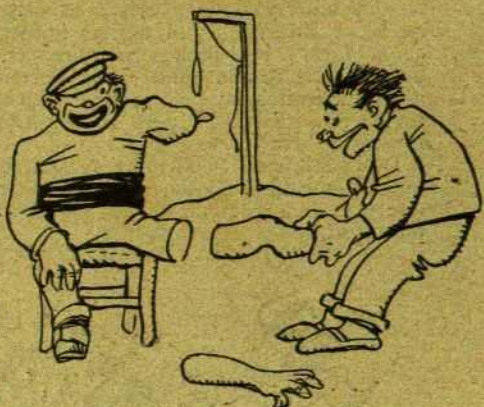
En John Whit tenia'l caràcter un xich sorrot y's passava hores senceres contemplant els penjarrobes de casa seva, demostrant disfruitar molt quan li havia un abrich penjat, y molt més, si li havia un barret, que dongués a la prenda més similitut ab un home.

El seu pare, alarmat al comprendre les aficions del seu fill, el va tancar en un seminari. Però el noy no s'adobà. Un dia, el varen atrapar en el moment que anava a penjar a un fàmul y a l'últim acabà penjant els hàbits a la figuera.

Trobantse sol, donchs els seus pares havien mort del disgust, anà corrent món, oferintse als governs dels respectius països que visitava pera butxi oficial.

Després de molt rodar, trobà colocació en un poble sèmi salvatge de l'Afganistan. Durant cinch anys va exercir el seu càrrech, o, més ben dit, no l'exerci, perque en aquell país (sembla mentida) no estava establerta la pena de mort.

Aviat trobà una altra colocació de butxi honorari del rey de Persia menor. Un dia se va descobrir una conspiració, y agafat el cap d'ella, va condemnàrsel a mort. En John Whit respirà. Però resultà que la llei de la Persia menor té establerta la pena capital per esquarterament, es a dir, que s'han d'arrencar al reu les quatre extremitats, brassos y cames, per medi d'un aparell molt ben combinat.

En Whit hauria preferit matar penjant, que era la seva il·lusió de tota la vida; però com que la llei manava l'esquarterament no tingué més remey que estudiar el funcionament del mecanisme. Fet y fet, també resultava divertit. Y quan no's té altra cosa, gracies que's pugui esquarterar.

Va venir el dia de la execució y al despullar al reu, varen adonar-se de que era manco d'un bras, y que portava la cama dreta de fusta.

Com que no se'l podia esquarterar, se'l va tenir de deixar viu, lo que disgustà tant a n'en John Whit, que tot seguit presentà la dimissió del seu càrrech.

Caminant, caminant, va arribar a l'Índia Anglesa. Allí's colocà de butxi en un petit estat de la costa. De primer s'enterrà de com se matava allí, y havent-sei respost que allí's penjava, se quedà per son inferior al que li assignaven.

Al cap d'un mes hi va haver crim. L'assassí era un mestre d'estudi molt magre que havia matat a un nen perque no sabia lo que era un adjectiu numeral.

Se'l va condemnar a mort, penjat.

En John no hi veyà d'alegría. Tota la nit s'estigué ensajant, penjant gossos y gats. Enfilat dalt de la força, passava el llas escorredor pel coll de la víctima, y ab gran fruició la deixava caure pel seu propi pes. La corda's tiovava, el llas s'extrenyia y la llengua sortia un pam y mitg.

Vingué'l dia de l'execució. L'assassí s'havia amagrit encara més a causa del disgust que li havia produït la seva condemna.

Ab una grapada, en John va enfilat al pobre mestre a dalt de la força; li va passar el llas escorredor pel coll, y el cos de l'infortunat va caure en el buit.

Però una cosa inusitada deixà a tothom bocabadat. La corda restava fluixa y'l llas escorredor no apretava.

En John picava de peus de rabia.

El Virrey se li acostà y li preguntà la causa d'aquella anomalia:

—No es culpa meua, senyor Virrey, es aquet poca vergonya que no pesa prou pera tirar la corda.

No cal oblidar que'l condemnat era mestre d'estudi.

X

Imprenta de MARIÁN GALVE, Carme, 16

¡CU-CUT!

PERIÓDICH SATÍRICH AB NINOTS

Redacció y Administració: Cardenal Casañas, 4

PREUS DE SUSCRIPCIO: Trimestre, Barcelona, 1'50 ptes.; a l'ora, 2 ptes.; extranger, 2'50 franchs

Grans Tallers de Gravat BAGUNA Y CORNET

AGENCIA D'INFORMACIÓ GRÁFICA INTERNACIONAL

Clixé servit a *La Tribuna*, de Barcelona.

Clixé servit a *La Rioja*, de Logronyo.

Clixé servit al *Heraldo de Madrid*.

Clixé servit a *La Defensa*, de Màlaga.

Mallorca, 192; Telefon. 7452.—També's reben encàrrechs: Cardenal Casañas, número 4

S'ha posat a la venda el Calendari Bloch Català pera 1912

Bloch gros.....	pessetes	1'00	Dietari castellà, mitja pàgina ...	pessetes	1'00
» petit	»	0'25	Almanach Bailly-Bailliere	»	1'50
Dietari català, pàgina sencera ..	»	2'00	Carnets de butxaca	»	1'00
» castellà,	»	2'00			

De venda a la **LLIBRERIA BAGUNA**, Cardenal Casañas, 4-BARCELONA

Postals de moltes menes

LLIBRERIA BAGUNA.—Cardenal Casañas, 4.—Barcelona

Mal de cap

Se cura en dos minuts sense anti-pirina prenent Jaquesurine Golobari 1 pta. capsa. Demanis a totes les farmacies y Rambla de les Flors, 4.

ANEMIA DESGANA
usa el TROPHOGENE FONT.

AIGUA DE ST. HILARI

No patiréu dels ronyons, del fetge, ni palidó; viurèu sempre sans y bons si en totes les ocasions, y al menjar, feu ús diari de l'Aigua de Sant Hilari.

Emulsió Vergés

Millor que les estrangeres.

Postals de moltes menes

LLIBRERIA BAGUNA

¿Les millors bicicletes? **"SANROMA"** Balmes, 62 BARCELONA

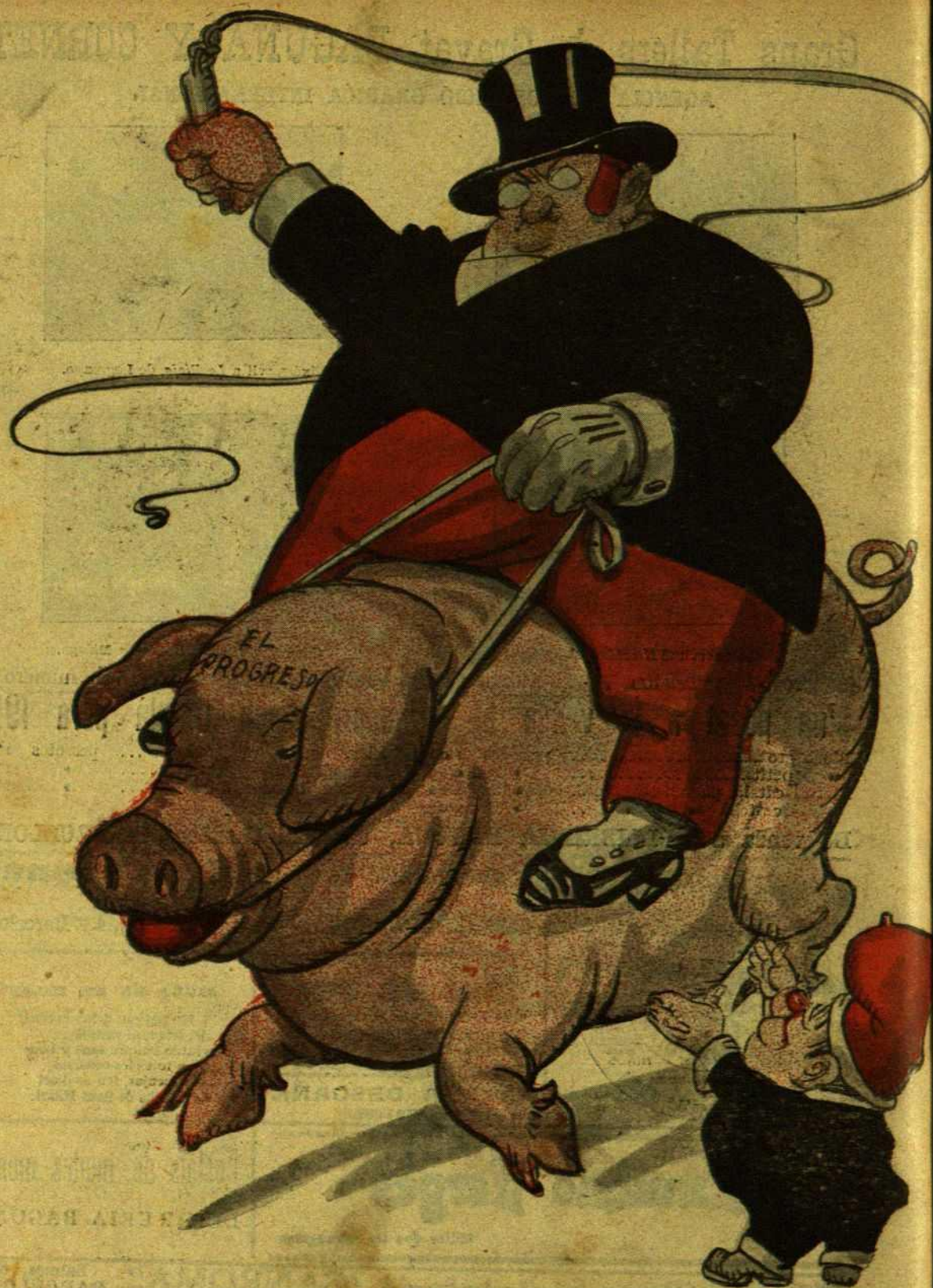
MIQUEL HORTA FÀBRICA DE LIBRES RATLLATS Y TREBALLS DE IMPREMTA
Se fan tota mena de treballs comercials a bona preu

Baixada de Cervantes, núm. 8 (prop del carrer Avinyó).—BARCELONA

Hospital, 126

XACOLATA PADROSA

Carrer Sta. Agna, 35

—¿Per què'ls insulta als estudiants? —No, veu que aixís cap d'ells voldrà ser terronxista?
—Oh, no me'n refio pas, perquè tot aquell que arriba a saber l'abecedari, no se'n fa de radical.